

אשק כנפי ההיסטוריה

ביום חמישי ערכה הוצאת עם הספר מסיבת קוקטייל בשרתון, לכבוד הוצאת פולה מירא. מירה אברך, והיו עם כל מיני מנהיגים חשובים. מעט מהרוב והרבה מהמיעוט, ולכן היתה שם הרגשה מתחדשת ורעננה מאוד. אורייקרות היה בחדר ובחוץ היה החושך ואשכול. רעיון עם הספר היה להפגיש יחד, במסיבה החברתית הזאת, את כל האיורים הראשיים המופיעים בספר, ולהודיע לאורחים שהם בשר ודם.

היה שם הגיבור טדי, ממש חי ונושם כמו בספר. הגיבור פרס, בשר ודם מהראש ועד היי רגליים, ואשתו, הגיבורה סוניה, בשמלה ירוקה ושערות חומות. כמו כן יש לציין את נוכחותם של הגיבורים הביגים: אלון חיים בן-דויד, שמואל יוסף של בייגים; אלוף יוסף בן-דויד, סון; יוסף ספיר, ממנהיגי המח"ל; שומרי-הראש של בן-גוריון, בן-גוריון. ופולה.

הגיבור הראשי חושי גם היה צריך להיות, אבל הוא הודיע שהוא מצטער. הוא בקונצרט. הגיבור דויד הכהן הודיע שהוא מצטער. הוא אכל. הגיבור דויד חייב הודיע שהוא מצטער. הוא אכל בהלווייה. הגיבור בקר הודיע שהוא מצטער, ער, אבל שכחו על מה. רק אלמוגי לא הודיע שהוא מצטער, אבל אף אחד לא הצטער.

50 אנשים מוכשרים מאוד ואיננים הסתובבו בחדר הקוקטייל עם יוסף, קרח, ועם ורמוט אדום, והמטיילים בסבלנות לבוא התור שלהם לחבק את פולה.

היא ובן-גוריון ישבו ליד הקיר, בשני היי כיסאות היחידים בחדר, וכל אחד מן האורחים ניגש לפולה ואמר כמה שהיא נהדרת, נחמדה, ושתהיה בריאה, ובכלל כמה שהיא נהדרת. פו לה ענתה לכולם "קוטש-מוטש קוטש-מוטש". המיליונר יעקובסון ניצב הכן מאחורי כיסאה, צמוד לקיר, ושאל כל רגע מה אפשר להביא לגברת לשתות.

שומרי הראש שמרו את הראשים משני הצדדיים, והיא עצמה לבשה חליפת שאנטונג-משי בצבע קרם עם ז'אקט שאנטונג ונראתה רגועה, חייכנית ותמימה. אבל זה היה בכלל לא לבשה ז'אקט שאנטונג. אבל זה היה רק מסווה לצבנה "הביטי איך היא מתגברת על זה", לחשה לי רפ"ית אחת בהערצה, וסיפרה שפולה סיפרה לה כן-גם שבבית היו לה חילוקי-דעות עמוקים עם בן-גוריון בעניין ה'ז'אקט. היא אמרה לו שיהא רוצה לבוא לקוקטייל עם שמלה בלי שרוולים, והוא דווקא אמר שזה מאוד לא יפה לבוא למאורע תרבותי כזה בלי שרוולים ושייקח ז'אקט.

צילמי הקולנוע והעיתונות צילמו את פולה ובג'י והרגישו שזו היסטוריה. אף אחד מן העי אורחים הפיקחים לא העזו הפריע את הרגע. פתאום התקרב השגריר האמריקאי בארבור, עם ויסקי ביד, ונכנס ישר לטווח הצילומים, כי הוא לא רפי ולא פיקח כמוהו. פולה צעקה עליו "Please, don't spoil the picture" ורמוזה לו שישאיר את הצד. הוא אמר לה מיד כמה שהיא נחמדה ונהדרת והיא ענתה לו קוטש-מוטש.

"למה באת?" התפלא בן-גוריון, "הלא לא קראת את הספר?"

"אני פשוט אוהב את פולה!" התוודה השגרי, ריר, ורמעות זלגו מעיני האורחים. "ואני גם מקווה שתוך כמה שנים יכתבו עליה ספר נוסף." "כמה שנים?" ליגל בייג, "פולה יכולה ל' הכין חומר לספר חדש בכמה שבועות!"

"תסלח לי, העיר השגריר, אבל עד כמה שידוע לי, היכות לקריאות-ביניים במשפחה שלך שייכת רק לפולה."

"קוטש-מוטש!" קראה פולה קריאת-ביניים. פתאום נפתחה הדלת ונער-שירות בכפתורי זהב וחליפה אפורה, עם זר שושנים ענק ביד, התפרץ לחדר ושאל בקול רם: "מתי להגיש את הפרחים לפולה?"

"עוד לא, עוד לא," מיהר לקראתו איש מבוהל מהוצאת הספרים, ודחף אותו החוצה. הוא אמר: "אנחנו בקרא לך!" וסגר אחריו את הדלת.

מירה ביקשה מטרקולט מהאווירה. כי באמת שלטה אווירה מיוחדת כזאת. מין אמת ותנופה ותמורה כזאת. פשוט קשה להסביר במילים. אחר-כך הגישה מירה לפולה ספר והתמה לה "לפולה באהבה" ואחר-כך הגישה לביג'י ספר וחתימה "לאחד בדורו".

אחד בדורו, "כי ברכה חבס כתבה עלי ספר בשם האחד ודורו וכולם תכף חשבו שאני אומר על עצמי האחד בדורו. מה פתאום אני אחד בדורו? זה אחד ודורו."

"אבל זה בן-גוריון," ענתה מירה ביראת-כבוד, "אני לא התכוונתי לכתוב מה שברכה חבס כתבה. אני מאמינה שאתה אחד בדורו." משק כנפי ההיסטוריה נשמע אותו רגע ונוגה מזור הציף את החדר.

ספיר ניצל את הדממה ואמר לפולה כמה היא נחמדה ושהשפעתה ניכרת בחיים הציבוריים. "בלי פוליטיקה!" ביקש ביג'י. אז ספיר המשיך ואמר שכולם יודעים כמה שהוא מעריך אותה למרות שהוא מגחל. "בלי פוליטיקה!" ביקש ביג'י. "קוטש-מוטש," ענתה פולה.

היתה שם הציירות בטין, שאחריה התלבטויות מלאות יסורים ניגשה לפולה ושאלה בקול רועד: "גברת בן-גוריון, אני פשוט לא מעזה לשאול אותך, אבל אני בכל זאת הייתי רוצה לדעת, אם זה אפשרי, כמובן, אם הספר מצא חן בעיניך?"

"איזה מין שאלה זאת?!" השיבה פולה, "בטח שהוא לא מצא חן בעיני?" הציירת בטין הרגישה מאד לא נעים.

באמצע החדר עמד פרס והסביר ליוסף איווניר

מירה אברך ופולה

האבא, מדוע בעצם המיעוט הוא הרוב והרוב הוא המיעוט, ושדתי תפס ביד את המערכת, ומשך אותה ישר לכיסא המלכות. "תראה," הכריז טדי בפני ביג'י, והצביע על הגברת הרליץ, "זה לא סקנדאל שבחורה נחמדה ודינאמית כזאת תלך עם הרוב?"

"למה סקנדאל?" ענה ביג'י, "צריך להשאיר גם מהו הרוב." ואז גילתה אסתר הנליץ לפולה שפיה "פולה" היא הדיכר בהתרגשות לנוכח חים, "הטביעה את חוטמה בחיינו הציבוריים." "חזתמה," תיקן ביג'י את הטעות.

"חזתמה וגם חוטמה" סיכמה את הוויכוח הבת גאולה.

"את לא מוצאת חן בעיני היום," לחשה פולה את הרליץ, "את שוב פעם מתחילה להשמין, מה יהיה איתך הוסף?"

אבל הרליץ המשיכה לספר בהתרוממות-ירוח

לסובבים: "... ואני בעצם לא יודעת את מי אני מייצגת כיום, את אימהות עובדות או את הרוב!"

"את הרוב?" השיע ביג'י.

"לא נכון," התערב פרס, "כאן היא המיעוט ואנחנו הרוב."

"לא נכון," אמר ביג'י, "בעצם הערב אנחנו המיעוט ולפולה שייך הרוב."

כזאת אווירה רעננה היתה וכאלה בדיחות טובות סיפרו כל הערב, והכל היה נמשך כשורה עד הבחירות, לולא נפרצה פתאום הדלת, ונער-שירות עם זר שושנים הפנקס לחדר, ושאל בקול רם: "מתי לתת את הפרחים לפולה?"

ושוב רץ לקראתו האיש מהוצאת הספרים, דחף אותו החוצה ואמר: "עוד-לא-עוד-לא!"

טדי עמד מאחורי המשקאות וסיפר בדיחה. הוא שלח ספר מהתנה למרים אשכול. לקספר קוראים פולה. האתה-אם צחקו כולם. פיקחים כאלה. לא הרבה רחוק משם עמדו פרס ואשתו סוניה, והשגריר בארבור ובחורה אחת. "אויש, סוניה," נאנחה הבחורה וניענעה את הקרח ב' ויסקי, "הכל שאנחנו חברות טובות כל-כך. שמ-עון הוא מסכה נהדרת."

"אני מסכימה איתך," ענתה סוניה קרירה, "אבל הוא נשוי."

"כל הגברים הכי נחמדים נשואים," בכתה הבחורה.

"Oh, really," העיר הרוב בארבור. פרס הגיש לבן-גוריון את הגליון הראשון של שבועון המיעוט, וביג'י העיר: "נו, יפה מאוד, יפה מאוד."

"פולה," ביקש פרס, "תגידי גם את מילה טובה על רפי ועל המיעוט."

"איש גדול, פרס," הסביר רפי לרפית אחת, "הוא עובד 25 שעות ביום."

"יש כאן גם משהו לאכול?" שאלה פולה חברה שלה.

"איך זה יכול להיות שפרס עובד 25 שעות?" התפללה הרפית. "זה לא הגיוני."

"בטח שזה הגיוני," הסביר החבר שלה, "פרס תמיד חסר של עולה לקדם."

היא התבשרה על פולה שפולה היתה לסיור מקיף ליד המזנון, ופולה טעמה מכל מגש ושאלה איך עושים קציצות כאלו.

"בבקשה," השיב המלצר, בקול רועד מהתרגשות: "ללללל לקחים קקקקק... בבבבב, קקקקרט מלה. ככלללל על פטרוזיליה..."

ייה... ייה... אבל פולה כבר לא היתה שם מומן. היא ראתה בערפילי החדר את סוניה פרס. "סוניה," שאלה מוועזעת, "מה יש לך בראש?"

סוניה מישישה בדאגה את שערוניה, לראות מה יש לה בראש. אולי זה ג'וק, או חתיכה לימון, או מצצה, מי יודע מה. בימים כאלו הכל יכול להתרחש. היא לא מצאה כלום בראש, ושאלה נבוכה את פולה: "מה יש לי בראש?" "אני לא יודעת," אמרה פולה מודאגת, "אבל הוא נפוח וגדול כל-כך."

"זה מהספריי. הייתי במספרה."

"תוריד את זה," דרשה פולה, "זה לא מתאים לך. אני לא אוהבת את זה."

"זה אופנה," אמרה החברה שלה.

ואו פתאום נפתחה הדלת ונערה-שירות בא כפתורי-זהב התפרץ עם זר שושנים ופולה? "בכעס: 'התה כבר לתת את הפרחים לפולה?'"

"עכשיו!" פקד האיש מהוצאת הספרים. אחר-כך הלך בן-גוריון הביתה, ואחריו כולם. המלצר, סיר הקבאב, טד לוריא, עורך ג'רוזלם פונט, ואני באוורנו מהסתאבות בהדרתישמוות. חשנה להסתגן לפתע לחדר. הוא נראה לנו פתאום קר ומושחת, ומלא רמייה בלי ביג'י, וצמרמורת עב-רה בגופנו.

טד לוריא ניסה לשבור את האוויר שקפא על שמריו: "אני מציע להתחיל לכתוב ספר שני על פולה. יש לי סיפור. בפתחת, מוויאון ישראל התיישבה ליד פולה ובן-גוריון, בשורת הראשוני, נה גברת אלמונית. מי זאת? מי זאת? שאלה פולה, ואמרו לה שזו היא אחותה הצעירה של גולדה. אז פולה פנתה מיד אליה ואמרה ב' אנגלית: 'את לא דומה לה בכלל, תודה לאל!'"

סוף כסוף

חופש-הכתיבה לא ייאסר, הבטיח דוב יוסף. רק הכותבים.